

נתיבות יזעך

והוא מאמרים יקרים, שיחות מוסר וחיזוק משובבי
לב ונפש, שנאמרו בפני תלמידים מקשיבים בקול
חוצב להבות אש קודש, ושאגתו כשאגת האר"י החי,
להנחילם נתיבות דעת התורה ועבודת השי"ת על
פרשת השבוע

ע"י מרן רבינו
הגאון רבי **אברהם יוסף ראזענבלום** זצוקלה"ה
ראש ישיבת שערי יושר

פקודי תשפ"ד
שנה ו' • גליון ר"צ

מי שיש בידו חידו"ת או טעיפס של רבינו, וכן מי שרוצה לנדב גליון של תורת רבינו - נא להתקשר למספר: EXT 9 1-718-854-2290 או לפקס: 1-718-705-8608

חדש!

אפשר לשמוע השיחה הנדפסת בנתיבות יושר של כל שבוע במספר: 1-718-559-6660

תוכן העניינים פקודי תשנ"ד

הכוונה הרצויה בעשיית המצוות - 'כאשר צוה ה' באמונה ובתמימות

- המשכן לשכינה - בכוננות הבריאה ג
ביאור הכוונה כאשר צוה ה' את משה . . . ד
התורה לא עשתה ענין מהכוונות
שכיוונו ד
הכוונה העיקרית - כאשר צוה ה' את
משה ה
בוה אין הבדל בין קטן וגדול ו
הכל מתחיל ומסיים ב'כאשר צוה ה' את
משה'. ז
ההבנה שכל הבריאה משועבדת להנהגת
ה'. ז
האמונה הברורה שכל המאורעות הם
מאת ה'. ז
שפיכת דם יהודי אינו מחמת רשעת
הגוי ז
מעשיהם הטובים של בני ישראל קושרים
את ידי הגוי ז
הראיה מהצלתו של יעקב ח
הנהגת האדם באמונה פשוטה ט
לחיות עם האמונה ט
ענין ההשתדלות י
כל פעולות הטבע הם רק כי כך רצון ה'
שנפעל יב
להאמין שהצלתנו וישועתנו רק לפי
מעשינו יג
המתהלך לפי הטבע מראה על חיסרון
באמונה יד
לא להתפעל משיחתם של אנשי
העולם טז

כל הזכויות שמורות

למערכת חידו"ת של רבינו
ישיבת שערי יושר

בהוצאת מכון "שם עולם"

מכון לחקר כתבי יד - קורות קהילות ואישים

רח' שחל 5, בני ברק

טל: 03-5701977 פקס: 03-5701967

פקודי תשנ"ד

הכוונה הרצויה בעשיית המצוות - 'כאשר צוה ה'
באמונה ובתמימות

המשכן לשכינה - בכוונות הבריאה

הכוונה בזה היא, שהמשכן מכוונת כנגד כל הבריאה, שאותם המחשבות והכוונות שהיו בשעת בריאת שמים וארץ, היו צריכים לכוון בשעת עשיית המשכן, ובצאלל ידע כוונות אלו.

כיצד כיוונו שאר חכמי לב כוונות אלו. יש לומר, שבצאלל עמד על גבם בעת העשייה והוא זה שכיוון את המחשבות, או שגילה להם הכוונות והם כיוונו. על כל פנים, בשעת עשיית המשכן היו צריכים לכוון המחשבות שנבראו בהן שמים וארץ, ובצאלל ידע לכוון המחשבות אלו.

אלא, שאם כן יש לדקדק למה לא נאמר בתורה שחכמי הלב עשו הכל על פי הכוונות שאמר להם בצאלל לכוון. אך בכל

וּמִן הַתְּכֵלֶת וְהָאֲרָגְמָן וְתוֹלְעַת הַשָּׁנִי עָשׂוּ בְּגְדֵי שָׂרָד לְשֵׁרֵת פְּקֻדָּשׁ וַיַּעֲשׂוּ אֶת בְּגְדֵי הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר לְאַהֲרֹן כְּאֲשֶׁר צִוָּה ה' אֶת מֹשֶׁה (שמות לט, א)

בפרשתן פרשת פקודי נאמרה עשיית כל כלי המשכן ובגדי הקודש, בגדי הכהונה עבור אהרן ובניו על ידי החכמי לב. אחרי כל בגד שעשו, נאמר בפסוק הלשון 'כאשר צוה ה' את משה'. וכן נאמר בסוף מעשה המשכן והבגדים (שמות לט, מב), 'ככל אשר צוה ה' את משה כן עשו בני ישראל את כל העבודה'.

ויש להתבונן בזה, כי עשיית המשכן וכליו היו על ידי בצאלל ועמו יחד כל חכמי לב. ועל בצאלל אמרו חז"ל (ברכות נה.), 'יודע היה בצאלל לצרף אותיות שנבראו בהן שמים וארץ'.

האותיות שנבראו בהן שמים וארץ. שאין מי שידע כוונה זו מלבד בצלאל שהשיג כוונות אלו על ידי שהיה בו רוח אלוקים, וזכה להשיג הכוונות שנבראו בהן שמים וארץ. אך הכוונה השניה היא כוונה פשוטה, שעושים כל המעשים משום שכן ציוונו הבורא ית'.

התורה לא עשתה ענין מהכוונות שכיוונו

מבואר כאן כך, שטייט דאך דא אזוי. יתכן שאדם ישיג

את הכוונות הנעלות ביותר שנבראו בהן שמים וארץ - כוונות שהנביאים לא השיגו, ורק בצלאל היה יחיד שהשיג כוונות אלו - וגם לא נתפרש האם משה רבינו השיג כוונות אלו, אולי השיג כוונות אלו, אבל הדבר לא נתפרש לנו. רק בצלאל היה היחיד שכתוב במפורש שהשיג ההשגות האלו. אעפ"כ התורה אינה עושה ענין גדול מכוונות אלו, ידי תורה מאכט נישט פון דעם אַ גרויסער ענין, אפילו שכוונות אלו היו מעכבים בעשיית המשכן, כי אילו לא היה בצלאל יודע האותיות שנבראו בהן שמים וארץ, לא היתה המשכן נבנית כראוי.

הפרשה נאמר רק 'כאשר צוה ה' את משה', ולא נזכר שעשו כל המעשים על פי הכוונות שמסר להם בצלאל.

ביאור הכוונה כאשר צוה ה' את משה

במפרשים מבוארים וראה בספורנו (שמות

לט, ה), שמבאר מהו הכוונה 'כאשר צוה ה' את משה' וז"ל, 'בכל עשיה שעשו האומנים, היתה כוונתם לעשות רצון הא-ל-יתברך שצוה זה למשה'.

היינו שבשעת עשיית המשכן וכליו היה להם שני כוונות. בתחילה היו צריכים לכוון את הכוונות שנבראו בהן שמים וארץ - וכוונה זו היתה הכוח של המשכן - שכדי שהמקום תהיה מקום ראוי להשראת השכינה, היו צריכים לכוון כל הכוונות שנבראו בהן שמים וארץ. ומלבד כוונה זו כיוונו כוונה נוספת, שכל המעשים שהם עושים המה 'כאשר צוה ה' את משה', משום שכן ציווה השי"ת.

והנה לכוון את המחשבה הראשונה יש בזה חכמה גדולה, כי כדי להשיג כוונה זו צריכים רוח אלוקים לדעת את

האבען אמונה, וועלען טוהן וואס מ'הייסט דיר, דאס איז ביים רבונו של עולם חשוב."

"נישט יעדער מענטש איז מסוגל אויף גרויסע כוונות, נישט יעדער מוח איז סובל דאס, אבער דאס איז יעדער מענטש סובל, צו טוהן מיט אַ תמימות, צו פאלגען, 'כאשר צוה ה' את משה'."

"און דעם איז נישט קיין חילוק גדול וקטן, יעדער איינער קען דאס מכוון זיין. און דאס איז ביים רבונו של עולם חשוב'ער ווי אלסדינג. און דאס ווערט מודגש אויף יעדער פיצל וואס אידען האבען געמאכט אין די היינטיגע סדרה, שטייט ביי דעם 'כאשר צוה ה' את משה'. און ווי דער ספורנו זאגט אז דאס איז די פשוט'ע כוונה, אז מ'טוהט ווייל דער אייבערשטער האט געהייסען טוהן, צוליב דעם טוהט מען עס."

מבואר בזה, שגם אם האדם משיג ומכוון הכוונות הגדולים ביותר, והוא מכניס במצוה המחשבות הגדולים ביותר, אך העיקר אצל השי"ת הוא שהאדם ירצה לקיים את מה

הכוונה העיקרית - כאשר צוה ה' את משה

אך לעומת זאת מפורש בתורה בכל בגדי הכהונה שעשו החכמי לב, שם נאמר בכל בגד ובגד בסיומו שעשייתו היתה 'כאשר צוה ה' את משה', שכייוונו את הכוונה הפשוטה הזו.

"שטייט דא אזוי, אַ מענטש קען וויסען און מכוון זיין די גרעסטע כוונות און די גרעסטע מחשבות קען דער מענטש אריינלייגען. דער עיקר איז ביים רבונו של עולם, אז דו ווילסט טוהן וואס מ'הייסט דיר, דו פאלגסט. דער פשוט'ער פאלגען, דער תמימות'דיגער פאלגען, אהן גרויסע ידיעות, אהן גרויסע כוונות, דאס איז ביים רבונו של עולם חשוב'ער ווי אלסדינג."

"פאלגען. מ'האט דיר געהייסען

טוהן, פאלג. וואס דינע מחשבות זענען, דינע מחשבות מעגען זיין די גרעסטע מחשבות, אותיות שנבראו בהן שמים וארץ, ס'איז אלץ גוט, אבער דער עיקר ביים רבונו של עולם איז, 'כאשר צוה ה' את משה', דו זאלסט פאלגען וואס מ'הייסט דיר, אויף דעם פשוט'ער אופן, פשוט פאלגען,

וזה מה שחשוב להשי"ת יותר מהכל. לכן מודגש ענין זה בפרשתן בכל פרט של כל מעשה קטן וגדול שעשו בני ישראל, 'כאשר צוה ה' את משה', כמו שמבאר בספורנו, שהכוונה הפשוטה היא שעושים ומקיימים הכל משום שכן צונו הבורא, לכן עושים הדבר.

הכל מתחיל ומסיים ב'כאשר צוה ה' את משה'

גם כשצריכים לכוון הכוונות הגדולות והנשגבות שעיכבו את השראת השכינה במשכן. אך הכוונה הראשונה, ראשית הכוונה צריכה להיות 'כאשר צוה ה' את משה'. וגם סיום הכוונה צריכה להיות 'כאשר צוה ה' את משה'. 'ס'הייבט זיך אדן מיט 'כאשר צוה ה' את משה', און ס'לאזט זיך אויס מיט 'כאשר צוה ה' את משה'.

ההבנה שכל הבריאה משועבדת להנהגת ה'

הכוונה של 'כאשר צוה ה' את משה', יש בצד אחד הפשטות והתמימות, שהאדם מחויב לבטל את עצמו להשי"ת.

שנצטווית עליה. שתציית ותשמע בקול ה', לשמוע בקולו בפשטות, לשמוע בקולו בתמימות, גם ללא ידיעות, גם ללא כוונות עמוקות. זה מה שחשוב לפני השי"ת יותר מהכל, ציות וקיום דבריו, שיקיים את מה שנצטווה.

על מה יהיו כוונותיך? יתכן שתכוון המחשבות הנעלות ביותר, אותיות שנבראו בהן שמים וארץ, הכל חשוב מאוד. אך העיקר אצל השי"ת הוא: 'כאשר צוה ה' את משה', שתקיים מה שנצטווית עליה באופן הפשוט ביותר, לקיים בפשטות את מה שנצטווית עליה מתוך אמונה, שתרצה לקיים את מה שנצטווית עליה. זה מה שחשוב להשי"ת.

לא בכל אדם יש בו הכוח והסגולה לכוון כוונות עמוקות, כי לאו כל מוחא סביל דא. אך דבר זה סובל מוחו של כל אחד ואחד - לקיים ציווי ה' מתוך תמימות, לציית ולשמוע באופן של 'כאשר צוה ה' את משה'.

בזה אין הבדל בין קטן וגדול

בזה אין הבדל בין גדול לקטן, כל אחד יכול לכוון כוונות אלו,

**שפיכת דם יהודי אינו מחמת
רשעת הגוי**

צריכים לדעת יסוד זה, שלא יתכן שתישפך טיפת דם יהודי מחמת רשעותו של הגוי, ס'ווערט נישט פארגאסען קיין טראפ אידיש בלוט צוליב דעם רשעות פון גוי!!!

אמנם הגוי שונא את היהודי, הגויים הרשעים שפכו נהרות של דם יהודי, דער גוי האט פארגאסען טייכען פון אידיש בלוט, האט דער גוי דער רשע פארגאסען, אבל אי אפשר שתישפך טיפת דם יהודי מחמת שנאתו של הגוי. גם אם יתאספו כל גויי הארצות על יהודי אחד בודד, לא יוכלו לשפוך טיפת דם של יהודי אחד בודד - על אף גודל שנאתם.

**מעשיהם הטובים של בני ישראל
קושרים את ידי הגוי**

כל מה שנעשה בעולם תלוי במעשיהם של כלל ישראל. אם חס ושלום יש חסרון במעשיהם של כלל ישראל מקבל הגוי שליטה, אז מקבל הרשעות של הגוי שליטה ויכולת.

אך יחד עם זה יש בזה דבר נוסף והיא ההבנה וההשגה שכל הבריאה כולה משועבדת לה, שכל הנהגת הבריאה היא באופן של 'כאשר צוה ה' את משה'.

**האמונה הברורה שכל המאורעות
הם מאת ה'**

לדוגמא, כשאנו רואים שהורגים

יהודים, מ'הארגעט אידען, בין אם הרוצחים הם שחורים או לבנים או ישמעאלים, עיקר ההבדל ביניהם הוא שיש כאלו שהורגים בידיים ויש שלא בידיים, אבל בליבם, כולם רוצים להרוג את בני ישראל. אלא שיש גוים העושים הדבר בידיים, ויש מי שאינו עושה כן בידיים. כשיש מצב זה צריכים לדעת ולהבין שורש הדבר.

בתורה מפורש כמה וכמה פעמים, 'והיה אם

שמוע תשמעו, ונאמר 'ואם לא תשמעו. יש פרשה של 'אם בחוקותי תלכו', ויש פרשה של 'אם בחוקותי תמאסו' שם נאמר מה שיהיה עם בני ישראל אם יתנהגו באופן זה.

קושרים את ידיהם, והשי"ת מנהיג את העולם ועושה שהגוי לא יהיה לו שליטה על יהודי. כך מנהל הקב"ה את עולמו.

הראיה מהצללתו של יעקב

אנו רואים שעשוי גמר בדעתו להרוג את יעקב. כשהגוי - העשוי מגיע להחלטה להרוג את יעקב צריכים להאמין לו, ויכולים להאמין לו באמונה מוחלטת, 'קען מען איהם גלייבען מיט הונדערט פראצענט'.

כשהגוי אומר שהוא רוצה להרוג את יעקב, הרי שבלב שלם רוצה הוא להורגו, ומה גם שקיבל הברכה של 'על חרבך תחיה', הרי שעד כמה שהדבר תלוי בו בוודאי יבצע את זממו ויהרוג את יעקב.

אף על פי כן אנו רואים, שכשיעקב אבינו ברח מעשיו כשחזר לארץ ישראל, הגיע עשיו אליו ונשקו.

אמנם יש בזה שני דיעות האם נשקו באמת או שלא באמת, אבל למעשה עשיו הכין את עצמו למלחמה. עשיו עמד לקיים הבטחתו שהבטיח לעצמו

"מעשים טובים פון דעם כלל ישראל בינדען צי די הענט פון די גוים. חס ושלום אויב ס'איז מעשים פון כלל ישראל וואס דארפען האבען אַ תיקון, בינדט זיך אויף די הענט פון די גוים".

"דער גוי איז אַ רשע, דער גוי איז אַ הארץ און אַ מח און בלוט האט ער אין זיך 'על חרבך תחיה'".

"יעדער גוי איז אהנגעפילט מיט שנאת ישראל. נאר וואס דען, מעשים טובים פון אידען בינדען דעם גוי'ס הענט, און דער אייבערשטער פיהרט אזוי אז דער גוי זאל נישט קענען האבען קיין שליטה אויף קיין איד. אזוי פיהרט דער אייבערשטער".

מעשיהם הטובים של בני ישראל אוסרים באזיקים את ידי הגוים. אבל אם חס ושלום מעשיהם של בני ישראל הם במצב הצריכה תיקון, אזי הם מתירים את ידיהם המקושרות של הגוים.

הגוי, ליבו ומוחו ודמו הם באופן של 'על חרבך תחיה', כל גוי מלא בשנאת ישראל. אלא שמעשיהם הטובים של בני ישראל

באמונה פשוטה. כל פעולה שעשו בצלאל ובני ישראל בעשיית המשכן היתה עם הכוונה הפשוטה שיעשו כן כי כך ציווה אותם השי"ת לעשות. זאת היתה כוונת כל אחד ואחד. והווי הכוונה החשובה ביותר.

צריכים לדעת, שבשעה שהנהגה היא

בהיפך מ'תשמעו' התוצאה שונה. בתורה נאמרה דברים פשוטים, 'ש'שטייט אין די תורה דברים פשוטים, גאנץ פשוט', באופן שכל תינוק לומד את החומש עם ה'טייטש', גם הילד קטן מבין דבר זה, וגם הגדול אינו מבין יותר בענין זה יותר מהקטן. הקטן אינו צריך להבין פחות מהגדול, 'אם שמוע תשמעו' יתן השי"ת ברכות. 'ואם לא תשמעו' הרי זה חס ושלום ההיפך, פשוטו כמשמעו, 'פשוט'ער טייטש אין די ווערטער', הברכה והקללה תלויים במעשיהם של בני ישראל.

לחיות עם האמונה

אלא שצריכים להכניס האמונה הזו בחיי היום יום, 'דאס דארף מען אבער פראקטיש אריין ברענגען אין דעם לעבען'. לא די

להרוג את יעקב, והלך לקיים הבטחה זו עם ארבע מאות איש עמו.

עשיו הגיע עם צבא גדול, מלא בבלי זיין, 'מיט אַ ארמיי איז ער געקומען, מיט וואפען און אלסדינג איז ער געקומען'.

ומה יצא בסופו, שנשק ליעקב והלך לו משם לדרכו והניחו לגמרי.

וכל כך למה, האם עשיו נעשה צדיק. עשיו נשאר אותו עשיו, 'עשיו איז געבליבען דער זעלבר עשיו'. לא מצאנו בשום מקום שעשיו נעשה צדיק, אלא שמעשי יעקב קשרו את ידיו.

כן הוא הנהגת הבורא, 'אזוי פיהרט זיך דער אייבערשטער', שיעקב יש לו הכוח לקשור את ידי עשיו.

כן הדבר גם להיפך חס ושלום, כשיעקב אינו קושר ידי עשיו, אזי ידיו של עשיו פתוחות, 'זענען עשיו'ס הענט לויז'. וכשיד עשיו פתוחות, אין זה טוב.

הנהגת האדם באמונה פשוטה

הנהגת האדם צריכה להיות באופן של 'כאשר צוה ה' את משה'. צריכים להאמין

אסירים וקשורים ולא היה עולה בידו לעשות מאומה לפי שידיו היו קשורים, 'ער וואלט געהאט געבינדענע הענט', רק המעשים שלנו מתירים את ידי הגוי.

זהו האמונה הפשוטה ששייך לקטן ולגדול. גם אם יבוא אחד וירצה לסייע לנו ולעמוד לנו לעזר לא יעזור לנו מאומה, 'ס'וועט גארנישט העלפען'. לפי שהסיבה שעלה בידי הגוי להרע לנו, הסיבה אינו מחמת הגוי, הסיבה היא מעשינו. ומה שיכול לשנות את המצב, היא רק לשפר ולתקן את מעשינו, רק זה יוכל לשנות המצב ואין בזה דרכים אחרות, 'ס'איז נישטא אין דעם קיין אנדערע דרכים אינגאנצען'.

ענין ההשתדלות

אפילו שיש ענינים שהאדם צריך לפעול בהם על פי דרך הטבע, אבל צריכים לדעת שגם מה שפועלים ועושים בזה היא רק כי כך ציווה הקב"ה, ומחמת ציווי ה' צריכים לעשות פעולות בדרך הטבע.

יש לנו להתבונן, כשבני ישראל עמדו עם משה רבינו אצל הים והשי"ת בקע את הים, האם

במה שמעבירים את הסדרה או ששומעים הדברים בשעת קריאת התורה, והוא שומע 'אם שמוע תשמעו', ואם לא תשמעו, אלא שצריכים לחיות עם זה.

כששומעים חס ושלום על מקרה שהיה, בוודאי שהגוי רשע ואסור ללמד עליו שום זכות, ומה גם שאין על מי ללמד זכות, ובוודאי שצריכים להיות ברוגז על מי שעשה המעשה, וצריכים לבקש מהשי"ת 'קל נקמות ה' קל נקמות הופיע' (תהלים צד, א), שהשי"ת ינקום את נקמתנו, ויהמשלם גמול לכל אויבי נפשנו, ובוודאי שצריכים לצפות ולבקש מהשי"ת ינקום בכל גוי שנגע ביהודי.

אך צריכים להבין שאין זה רק מעשי הגוי, על אף שהגוי רשע, ואין אנו באים למעט מרשעת הגוי, וגם יש איסור למעט מרשעת הגוי. אבל צריכים לדעת גם שיש שליטה על הגויים, יש לנו היכולת והאפשרות לשלוט על הגוי, שעל אף כל רשעותו לא תהיה בידו לעשות מאומה.

אילו לא היינו מורידים את השליטה שלנו מהגוי, הרי שידיו של הגוי היו נשארים

אינו נוגע לנו כלל, 'ס'גייט אונז
נישט אהן'.

אנו מקיימים מצות ציצית עם
הכוונה הפשוטה 'כאשר
צוה ה' את משה', שצריכים
ללבוש ציצית. תיקונים אלו
נפעלים רק על ידי מה שאנו
לובשים הציצית, ואם לא יקיימו
מצות ציצית לא יהיו התיקונים
הללו בעולם. לא משום שחלילה
שאינן זה ביד ה' כביכול לפעול
תיקונים אלו ללא שנקיים מצות
ציצית, כי להשי"ת אין שום צורך
במצוות שלנו כדי לעשות
התיקונים, אלא שהשי"ת העמיד
את הבריאה באופן זה, 'ס'איז אזוי
אויסגעשטעלט'.

כך היה בשעת קריעת ים סוף.
רצה השי"ת לבקוע את הים
כדי להציל את בני ישראל. השי"ת
רצה להציל את ישראל ואין לו
שום צורך במטה משה כדי להציל
את ישראל. אבל כך היה רצון
הבורא ואין לנו השגה למה היה
רצון זה, 'אזוי איז עס, און מיר
ווייסען נישט פארוואס'.

רצון השי"ת היה שההצלה
תהיה דווקא באופן זה,
שעל ידי שמשה רבינו יכה במטהו
על הים, באופן זה תיבקע הים.

יש בר דעת אחד שיבוא ויאמר
שמטהו של משה בקע את הים,
האם יש כוח במטה משה לבקוע
הים. הלא הכוח לבקוע את הים
היא רק בידי הקב"ה, האם הקב"ה
זקוק למטה משה לבקוע הים.

כל אחד מבין שלהשי"ת אין שום
צורך במטה משה כדי לבקוע
הים, ושבמטה משה אין שום כוח
לבקוע הים. מה שמשה הצטרך
להרים את ידו על הים במטהו
להכות עליו, כי כך ציווה השי"ת
שצריכים להכות עם המטה על
הים, ואין לנו שום צורך להבין
הטעם שהיה בדבר זה, אך זה
נאמר למשה שצריכים להכות
במטה כדי שהים תיבקע.

כמו כן, כשהאדם לומד דיבור
אחד של תורה הריהו פועל
תיקונים בבריאה. כשלובשים
ציצית נפעלים תיקונים גדולים
בעולמות העליונים. האם יבוא
אחד ויאמר שאין בידי הקב"ה
לפעול תיקונים אלו בלי שנקיים
מצות ציצית?!

הלא פשוט ובוודאות שבידי
הקב"ה לפעול תיקונים
אלו גם ללא שנקיים מצות ציצית,
ואין שום ספק בדבר. מה שזקוקים
משמים שנקיים מצות ציצית זה

די אמונה דארף אַ מענטש האבען
אז ס'איז אלעס תלוי ביד ה'.

כל מאורע שקורה בעולם, כל
טיפת דם יהודי שנשפך, כל
צער שנעשה ליהודי על ידי גוים
רשעים, זה ודאי שהגויים מלאים
שנאה ורשעות, וזהו הבחירה
שלהם שבחרו ברע. אך צריכים
לדעת שהצרות והישועות תלויים
רק במעשינו, ואין לזה שום
שייכות לרשעותם.

גם אם כל גויי ורשעי העולם
יתאספו על יהודי אחד בודד
- תינוק בן יומיים - לא יוכלו
לשפוך ממנו אפילו טיפת דם
אחת. כל ריבי רבבות הגויים שיש
בעולם אין בכוחם לשפוך טיפת
דם אחד מיהודי.

מי ששואל איך יתכן הדבר, עצם
השאלה מראה שיש בו חסרון
באמונה, 'ס'טויג שוין נישט אין
אמונה אז מ'פרעגט די קשיות',
האם להשי"ת חסרים דרכים איך
היהודי ינצל.

האמונה הפשוטה הזו בתורה,
שהבורא ציווה לנו
התורה, והשי"ת ציוונו דברים אלו
כקטן כגדול, והשי"ת מצווה לנו
בתורה איך הוא סדר השגחת
הבורא, 'אם שמוע תשמעו' זוכים

**כל פעולות הטבע הם רק כי כך
רצון ה' שנפעל**

כן הוא בכל הענינים שהאדם
עושה בדרך הטבע. צריכים
לדעת שהישועה וההצלה אינם
מופעלים על ידי העשייה בדרך
הטבע, אלא שעשייה זו הוא כעין
ההכאה עם המטה, שאין למטה
שום כוח לפעול ולעשות, העשייה
נעשית על ידי רצון ה', אלא
שהשי"ת רוצה שגם יכו עם המטה.

כשהחולה הולך לרופא
להתרפאות,
רפואתו אינו באה לו על ידי הרופא,
אלא שזהו המטה שצריכים להכות
בו כדי לבקוע את הים. אלא
כשהחולה זכאי להתרפאות אזי
מרפא אותו השי"ת.

האמת היא, שהשי"ת בכוחו
לרפוא אותנו גם ללא
הרופא, כשם שהשי"ת היה בכוחו
לייבש את הים ללא ההכאה
במטה, כן ביד ה' לרפא את החולה
ללא הרופא, אלא שכך הוא רצון
השי"ת, שיכו עם המטה על הים
ושילכו לרופא כדי לקבל רפואה.
אבל האדם צריך שיהיה לו
האמונה שהכל תלוי ביד ה'. 'אבער

כשמהלך מחשבתי של האדם הוא באופן הזה, מחשבה זו חשובה לפני השי"ת יותר מהכל, 'כאשר צוה ה' את משה'.

אפילו שבצלאל ושאר העושים במלאכה היו צריכים לכוון גם האותיות שנבראו בהם שמים וארץ, והרי אלו מחשבות וכוונות נעלות ביותר שרק בצלאל היה היחיד שהשיג כוונות ומחשבות אלו. אבל כשהשי"ת פירש את מעלותיהם של ישראל בעשיית המשכן, נאמר 'כאשר צוה ה' את משה', וכמו שהספורנו מבאר הכוונה, שבכל עשיה שעשו כונו לעשות רצון הבורא. זהו כוונה פשוטה, שהאדם הקטן ביותר ראוי לכוון כוונה זו.

להאמין שהצלתנו וישועתנו רק לפי מעשינו

"די אמונה, אין די פשוט'ע יסוד'ישע אמונה אין די תורה, מוז אַ מענטש זיך מחזק זיין. יעדער געשעענישט וואס מ'הערט, אויב ח"ו דא איז עפעס געשעהן און דארט איז עפעס געשעהן, אלעס צושטעלען, דאס איז אונזער הנהגה".

לברכות, ואם לא תשמעו ח"ו אין כאן ברכות. הכל תלוי בהנהגת כלל ישראל.

כל מה שנעשה עם בני ישראל אין לזה שום קשר ושייכות עם מעשי הגויים ועם אנטיסעמיטיזם, ואין בזה הבדל אם מדובר בשחורים או בלבנים.

כשהשחור מרים את קולו נגד בני ישראל, הרי זה משום שאנו במעשינו סילקנו את המחסום מפיו. הגוי היה לו פה סתום, על אף שליבו של השחור היתה תמיד מליאה ברשעות. אבל המעשים שלנו, תורה ומעשים טובים הטילו מחסום על פיו, 'האבען אריין געטוהן אַ שטאפער אין מויל', ולא היה בכוחו להוציא את הרע מפיו.

אך כשחלילה יש חיסרון במעשים הטובים בתוך כלל ישראל, אזי מוציאים את המחסום מפיו של השחור. וכפי כמה שמוציאים יותר את המחסום מפיו של השחור, פיו יותר פתוח להוציא את הרשעות, וואס מער מ'ציהט ארויס דער שטאפער פון דעם שווארצטען'ס מויל, אזוי פרייער ווערט זיין מויל ארויס צו שרייען די רשעות'.

ישראל שהיא מתנת חינוך, חסד
חינוך שהשי"ת עושה.

ולחיפך ח"ו, כששומעים שהיו
מעשים שאין אנו
רוצים לשמוע, צריכים לדעת
שהסיבה היא לפי שהיה חיסרון
בתשובה ומעשים טובים, שההדר
והחיסרון בתשובה ומעשים טובים,
הביא לידי חיפך הטוב.

**המתהלך לפי הטבע מראה על
חיסרון באמונה**

מי שהולך אחר הטבעיות, שהגוי
הרשע עשה מעשים אלו
וכדומה, מראה על החיסרון בחיזוק
באמונה בה', האמונה בהשגת
הבורא על הכלל ישראל ועל
היחיד, וצריכים להיזהר מאוד
ממחשבות אלו.

אנו מבינים שהצלחנו וישועתנו
תלויה רק במעשינו הטובים,
או בזכות אבות, או בחסד חינוך
שהשי"ת עושה עמנו. הדברים
אינם תלויים לא במעשינו ולא
במעשי אחרים בדרך הטבע. כי מה
שאינו ברצון ה', אם אין אנו ראויים
שייטיבו עמנו, אין שום דרך בדרך
הטבע להיטיב עמנו, אין זה שייך
כלל, 'ס'איז נישט שייך אינגאנצען.

"און אויב ס'געשעט עפעס אַ
בעסערע הנהגה, ס'איז אַ
שיפור, אַ מעלה פון אונזער
הנהגה בצירוף מיט זכות אבות,
און בצירוף מיט סתם חסדי ה',
מיט'ן מתנת חינוך - חסד חינוך
וואס דער אייבערשטער גיט".

"און פארקערט ח"ו, אז
מ'הערט זאכען וואס
מ'האט נישט געוואלט הערען,
דארף מען וויסען אז ס'פעהלט
אין תשובה ומעשים טובים. דער
הער, דער נישט זיין פון תשובה
ומעשים טובים, דאס ברענגט
ארויס די זאכען".

באמונה זו, באמונה פשוטה
ויסודית זו בתורה
חייב האדם להתחזק, שבכל מקרה
ששומעים שקרה ח"ו, הן אם זה
קרה כאן או במקומות אחרים,
צריכים לדעת שהכל נעשה על ידי
התנהגותנו.

אם קרה איזה דבר לטובה, סימן
הדבר שהנהגת בני ישראל
היא באופן יותר טוב, שהיה שיפור
במעשיהם והתעלו בדרכיהם
ובהתנהגותם, בצירוף עם זכות
אבות, ובצירוף חסדי ה' עם בני

ואף שהשחורים והישמעאלים הם רשעים גמורים, וכל שחור שעושה מעשה רע יענישו השי"ת, אבל צריכים לזכור יסודות האמונה, האם מה שנשפך דם יהודי זהו רק משום שיש שחורים ישמעאלים בעולם, הלא כל השחורים וכל הישמעאלים יחד אין בכוחם להרע ליהודי אחד.

יש לנו לדעת שהכל תלוי במעשינו, אנו צריכים לשפר את דרכינו, שכן הישועה וההצלה תלויה רק במעשינו הטובים.

לא להתפעל משיחתם של אנשי העולם

כשבחור נמצא בין כותלי הישיבה, הוא אינו שומע לשונם ושיחם של אנשי העולם, 'הערט ער נישט די וועלטליכע שפראך', שמדברים בלשונות, כמו 'דער שווארצער אין דער ערד זאל ער גיין, דער אנטיסעמיט, דער רשע'.

בימים אלו שומעים ברחוב רק אודות שחורים ורשעים,

זכה וזכה את הרבים, זכות הרבים תלוי בו

היות שזכינו ב"ה והגליון השבועי מופץ בכמה ערים, יש הזדמנות למי שליבו חפץ לזכות את הרבים ולקחת חבל בהוצאות ההפצה של הגליון בעירו, ויבוא על שכרו.

אפשר לפנות למערכת חידו"ת של רבינו,
למספר טעלעפאן 9 EXT 1-718-854-2290.

בברכה והערכה
מערכת החידו"ת של רבינו